

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium circa Ærumnam Uteri materni.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

vis modo diverso, dum Christum intra se recipit adhuc latentem in Sacramento, quem olim facie ad faciem videbit in cælo.

EXERCITIUM.

Circa Ærumnam Uteri Materni.

I.

*Adoratio
divinæ Boni-
tatis.*

Quis poterit unquam, Domine mi, comprehendere consilia tuæ æternæ Sapientiæ? Adoro & glorifico, quantum possum; ac desidero posse adorare te, quantum merentur mirabilia opera tua, ad quæ infinitus amor mei, pro me facienda te induxit. Desidero toto corde amare te, & servire tibi pro illis, & esse tuus omnibus horis ac momentis vitæ meæ, quia totum est exiguum ad hoc, quod meretur infinita bonitas, quâ mecum es usus. Venis Filius DEI vivi, de sinu Patris Æterni, ubi degis, & ubi es Verbum Æternum ac Divinum, æqualis illi in Divinitate, Majestate, Potentia, Magnitudine, Bonitate, Sapientia, Gloria infinita, Æternitate Divinorum bonorum. Venis ad uniendum tibi nostram naturam; nec horres novem mensibus esse in tam vili, & miserabili loco, qualis est uterus mulieris: quæ licet in anima esset sanctissima, tamen in sacratissimo ventre à vilitatibus, & ordinariis miseriis aliorum hominum non erat immunis. Non est hîc, DEUS meus, quo terreamur, sed quod adoremus, & amemus divitias tuæ Divinæ bonitatis, & amoris, qui te compulit ad tantam demissionem, & hoc meâ causâ. Imò in hoc, DEUS meus, ac Dominus meus, pati voluisti, quod alii non patiuntur: quia tu, DEUS & Creator noster, qui misericordiâ tuâ metiris Ærumnas, quas distribuis, cum scires gravissimum fore, si homo rationis compos cogere tur in utero Matris pati obscuritatem, angustias & misérias, quæ sine fastidio nominari non possunt, spatio novem mensium; præ compassione non sustinuisti, ut vitam auspicaremur cum tanta miséria: pietate motus suspendisti nobis usum rationis tantisper, dum corpus acciperet aliquas vires ad opera, quæ ratio nobis dictaret: quo factum est, ut miseriam illam carceris uterini nec intelligeremus, neque sentiremus quodammodo. Atque ita erga nos benignus

gnus, pius ac dulcis Pater fuisti : sed erga te solum, ó Pulchritudo æterna, asper & rigidus, ut solus inter homines pati velles pro ipsis, & peccatis ipsorum has angustias, tenebras, & molestias loci tam abjecti, in quo moratus es tot mensibus, in tanta sapientia, & perfectione donorum gratiæ, quæ tunc non fuerunt minora in te, quàm nunc sunt. Sit tibi benedictio, laus, & gloria pro tanta misericordia, quâ erga nos usus fuisti.

II. O vita animæ meæ, quàm es cupidus patiendi, dum excogitas modos patiendi, quæ nemo pati potest, nisi tu solus! Tu ^{immensas} vis omnes superare in omnibus rebus; in amando infinitum, in de- ^{levans a-} mittendo te plurimum, in patiendò immensum, in omnibus exhibendo te talem, ut hæc anima mea non recipiat alium amicum, alium patrem, aliud refugium, quàm te. Quare non amo te ex toto corde, DEUS meus? quid possum ego pati pro te, quod non sit minus, quàm debeam? tecum in patiendò non uteris pondere, nec mensurâ; quia mensura patiendi tibi est amor: mecum autem agis benignè, dans mihi, quod patiar, secundum meam exiguam & miserabilem capacitatem: & nihilominus, ego, DEUS meus, lamenter, & vellem non pati, conando id, quantum possum, excutere aut levare. Heu quàm parùm te amo! & quantum deberem te amare, mi bone JESU, vita animæ meæ, ac beatitudo mea! Muta, Domine, hanc debilitatem flaccidæ carnis meæ in fortitudinem, & in magnum desiderium patiendi multum pro te. Doce me illam odille; & posteaquam video illam in te tam malè habitam usque ad Crucem, tolle à me amorem, quo feror in eam, quæ me perdit, ac perdere facit omnia bona, mihi data à te: subjice illam tibi, Domine, sicut convenit.

III. Jam, ó vita animæ meæ, gloria paradisi, beatitudo ^{Christus} & jucunditas cæli, quomodo primo parenti nostro Adamo dedi- ^{consors mi-} sti locum deliciarum, liberum ab omni terrena miseria; tibi verò ^{striarum} reparatori, & vero patri nostro eligis locum ita miserabilem? Non ^{nostrarum} reperitur Paradisus pro te, qui nos venisti educere ex his miseriis, in quibus versamur? O sapientissime Cognitor mearum necessitatum! O misericordissime Sublevator earum! O divine Magister ignorantia meæ, Redemptor & Curator prudentissime plagarum mearum!

mearum ! Bene demonstrasti in Adamo , te non delectari miseriis hominum, sed felicitate , ut essent sine dolore , & educati in Paradiso tanquam filii Principum , postea transferrentur ad Principatum æternum in gloria. Sed nimirum tantam felicitatem non capiebat natura tam vilis & infima : & posteaquam in voluptatibus periit noster primus parens , convenit , ut nos illam recuperemus in doloribus & ærumnis : quæ ut nobis remediõ sint ad obtinendam salutem , in hac schola miseriarum , & laborum nos exerceas ad debitam humilitatem & obedientiam. Atque ut agnoscamus tuum erga nos amorem , DEUS animæ meæ , tu nos quæris , ac venis ad consolandum nos , facisque te miseriarum socium ac participem. Imò pro uno verbere , quod infligis mihi , tu ipsemet excipis centum ; & si mihi quid grave imponis , tu illud omne , ac me simul accipis in tuos humeros ; & similiter omnes alios homines : adeo ut Paradisus tuus , ac deliciae sint , mihi mederi , me docere , me curare , me comitari , & me tecum bonis ornare.

*Hominis
confusi.*

IV. O misericordia infinita , erubescō & confundor in tuo conspectu , cum video me ipsum , & comparo tecum. O qualis ego sum filius Adæ , qui cum in Paradiso non sim , quæro Paradisum in terrâ , quæ locus est lacrimarum ac laborum ! sic amo res hujus vitæ , sic me ipsum perdo propter illas , sic trahunt ipse omnes meas cogitationes , omnes sensus , & appetitus , ac si essent bona vera & æterna : propter illas tendo ad interitum , ac desero te , ô vitæ animæ meæ. Tu Domine noluisti abire ullam partem vitæ tuæ sine immensis ærumnis , & ego vellem omnes horas meas transigere in deliciis ac voluptatibus. Ego ex creaturis facio mihi totidem miserabiles DEOS , dum amorem , quem tibi soli debeo , DEUS meus , tollo à te , ac transfero in illas : & eousque procedit mea stultitia , ut amem etiam tuos inimicos : ac totidem dominos agnoscat anima mea , quot sunt peccata , quæ contra te , DEUS meus , committo. O infelices horæ , sic amissæ , & malè expensæ in tantis abominationibus , & indignitatibus , quas tu cognoscis , & ego non audeo dicere ; quamvis tibi , DEUS meus , representem & eas confitear. Sana illas , Domine , & per misericordiam tuam , tolle ab anima mea amorem illarum & mundi , & restaura interiora mea destructa.

V. O qui

V. O qui te nunquam offendisset ! Da mihi, Domine, ut *Contritio.*
 omnes voluptates ac deliciae totius mundi, mihi posthac sint fel &
 acetum; & voluptas mea sit humiliari, ac subijci totum servitio
 tuo. Da mihi amorem tui, muta mihi gustum, sensum & cogita-
 tionem in te, mi bone JESU. O vere amice animae meae, quomodo
 tibi ipsi es per omnia similis, pulcherrime, amoroſissime, optime
 Jesu ! Pulcher in tuis initiis, pulcher in medio, pulcher in fine;
 semper idem ipse, totus suavis, totus affluens misericordiae & amo-
 re. In ingressu mundi non recusas locum viscerum humanorum,
 ut credam tibi, cum dicis, te fore cibum meum, ut te habeam in
 visceribus meis. Ut mea subeas, DEUS meus, te consuefacis in
 maternis, & per hoc mihi persuades, quod cupias, ut te intra mea
 recipiam. In sanctissimis visceribus purissimae Matris te facis ho-
 minem, ut facias te cibum, ac panem divinum, atque ita possis in-
 trare in mea. Quid hoc est, DEUS meus ! non solum degens in *Viscera ho-*
 terra quæris viscera humana, sed vis in illis etiam esse jam glorio- *minis, pa-*
 sus in caelo ? itane vis esse intra me, itane inhabitare interiora pe- *radisus*
 ctoris mei corporei, & multo magis animae, quam creasti ? O quam *Christi.*
 verum est, quod deliciae tuae sint esse cum filiis hominum ! quid in-
 venis in me, Domine, cur tantopere velis esse mecum ? Tuas divi-
 tias habes tecum ; quid amplius potest inveniri in me, ut tibi non
 sufficiat esse solum, & velis mecum esse, qui scateo miseriis & pec-
 catis ? Tu es ipse Paradisus, plenus omnium bonorum, quid quæ-
 ris meas miseras ? quomodo possum esse paradus hujus Paradisi,
 qui infinitis bonis abundat ? O Domine, qui haberet tantum de
 tuo lumine, ut te intelligeret ; de tuo amore, ut te quæreret ! Ideo,
 bone JESU, cupis mecum esse, quia tu es Paradisus, & ostendere
 in me tuam virtutem, ut dum ego sum in te, sim in paradiso ; & à
 te, DEUS meus, accipiam veros fructus vitae, sapientiae & amoris,
 dum mihi te totum largiris, & hanc animam facis participem tuae
 suavitatis, & opum tuarum.

VI. O DEUS meus, & unicum bonum meum ; da mihi, ut *Contem-*
 gaudium meum sit in te super omnia, supra sanitatem, & pulchri- *plius rerum*
 tudinem, supra omnem gloriam & honorem, potentiam, opulen- *omnium*
 tiam, artes, amicitiam, famam & laudes, & supra omnia, quæ potes *pra IESU.*
 C 2 mihi

mihi dare, visibilia & invisibilia. Tu es bonus super omnia: tu solus altissimus, potentissimus, pulcherrimus, amantissimus, gloriosissimus, nobilissimus. Tu es verus paradifus deliciarum & bonorum omnium: sine te paradifus est miserandum exilium. Non potest cor meum habere integram pacem, nisi in te; & quia hoc scis, excogitas tot modos manendi in me, ut sic ego possim manere in te: & quia ego te non quero, tu quæris me, & venis ad me, minando mihi mortem, si me disjungam à te. O Sponsè animæ meæ, JESU amator purissime, quando videbo me liberum à meipso, ut possim manere in te? quando veniet hora beata, quæ me totum occupet in te, ut videam, quàm suavis & dulcis es, DEUS meus! quando me totum dabo tibi, ut totus possessus à tuo amore, nihil sentiam ultra meipsum? O quàm multa mihi lacrimas excutiunt, quia me à te abducunt, me perturbant, me contristant, me obscurant, me distrahunt, me demergunt, me impediunt, ne liberè intrem in te, & veniam in suaves tuos amplexus! O JESU, splendor gloriæ, consolatio animæ peregrinantis; ego adfesto coram te tam miserabilis, ut nesciam quid dicam: sed necessitates meæ exprimunt has voces ad te, dulcissime amor, ut ita te pertraham in hæc viscera, & cor meum. Audi illas, Domine, & ne tardes venire ad hunc indignum ac pauperem servum tuum, ut me exhilares paradiso bonorum tuorum: Tu es gaudium meum, & sine te, verè lætus esse non possum. Ego sum miserabilis, Domine, ac plenus cæcitate & peccatis, donec ostendas mihi dulcem faciem tuam & sic me liberares à meipso. Quærant alii, quidquid volunt; mihi aliud non satisfacit, nec placet, nisi tu solus DEUS, & amor animæ meæ, spes mea, & salus mea. Veni citò Domine, & si tantopere desideras mecum esse, ecce me! aperi, dulcis JESU, cor hoc, & dic ei, *Salus tua ego sum*: & me simul tecum, & in te succende tuo amore.

O sacratissima DEI Mater, Virgo purissima, quæ meruisti novem mensibus esse thesauraria bonorū Dei: tu illa non habuisti pro te sola, quia pro me illa custodivisti & nutristi, pro me tibi sunt credita. Esto igitur, Domina, liberalis erga me; da mihi hunc Dominum, & tolle à me, quidquid ab illo, & ejus amore disjungit. Et quia sua divina Majestas non horret humana viscera, sed tantum peccata,

peccata; purifica me, ut merear eum semper mecum habere. O Cives cælestes, super quos Dominus iste jam regnat sine impedimento, impetrate huic pauperculo unam scintillam amoris, quo vos ardetis, ut accendatur etiam in anima mea, donec veniam ad vos, & gaudeam vestrâ societate. Amen.

ÆRUMNA III. Violenta repressio ferventis Amoris.

I.

Uerricus Abbas in quodam sermone facit mentionem alterius molestiæ, quam Christus Dominus non solum sustinuit novem illis mensibus, in utero sacratissimæ Virginis *MARIÆ*, Dominæ nostræ, valde propriam & connaturalem immenso igni, qui semper flagravit in pectore Domini: quæ fuit repressio impetûs & violentiæ sui amoris, ne erumperet in opus, propter quod venit in mundum. Habet amor naturam ignis, elementi cæteris omnibus robustioris & operosioris. Ideo propter opera amoris, quæ *DEUS* fecit, excedentia iudicium & intellectum humanum, quæque si non provenissent ab amore infinito, viderentur minimè convenire Majestati Autoris eorum, vocatur *Ignis consumens*. Apprimè sanè conveniunt amanti divini omnia nomina, significantia potentiam & magnitudinem, ut sunt: Fortis, invincibilis, omnipotens, impetuosus, inflammans, & alia id genus: quia æternus ac supernus ignis, à quo procedunt opera *DEI*, sunt evidentia signa proprietatis, cui hæc & alia attributa conveniunt. Atque ut ignis, ubi incidit in meliùs paratam materiam, ibi magis exerit vim suam: sic amor in magnitudine, & majestate pectoris divini, capi non potest humano iudicio, quantarum sit virium. Hoc igne ardebat Verbum Incarnatum in ventre sacratissimæ Matris, dum expectaret terminos & spatia naturæ ad egrediendum, & aggredienda divina opera, doctrinam cælestem, immensos perpektionum excessus, & exundantia flumina gratiarum. Ardebat complere, quod sibi impositum erat, & cogebatur manere absconditus & ignotus, expectare tot mensibus, imò & annis, donec tempus æterno consilio præfinitum adesset.

Serm. 3. de
Annunc.Vis amoris
Christi.

Deut. 4. 24.